یادداشت طنز

کتاب بسته‌ها در دنیای شاد!

نادیا غفوری | خبرنگار افتخاری جوان

سلام و خسته نباشید خدمت خوانندگان جوان! دوستان می دانید امروز در نرم‌افزار «شاد» چه آهنگی درحال پلی شدن است؟ همانی که شاعر می‌فرماید «اومدم باز اومدم، خیلی سرافراز اومدم / منم که دلشاد اومدم، بی‌غم و آزاد اومدم» بله، چه شعر زیبایی هم سرودند، تن شاعران بزرگ داخل قبر لرزید! حالا این شعر از زبان چه کسی در فضای شاد «شاد» طنین افکن شده است؟ البته که ما دانش آموزها. خب این «شاد» دقیقا چیست؟ شاد ظاهرا برنامه‌ای است که در روزهای کرونایی سال تحصیلی با آن سروکله می‌زدیم تا چیز یاد بگیریم اما درواقع وسیله‌ای است که برای تقلب سر پرسش های کلاسی و امتحان‌های ماهانه از آن استفاده می کردیم. به جان این شاد که می‌خواهم در دنیا نباشم، دانش آموزی که قبلا در امتحان ریاضی بهترین رکوردش نمره ۵ بود، الان زیر ۲۰ اصلا قبول نمی کند و برایش کسر شان است. نکته جالب دیگر آن که شاد قرار بود «کلاس مجازی» باشد. خب تاحدی درست است؛ کلاس هست ولی ما سر کلاس نیستیم! پس چه کسی با اسم ما آنلاین می‌شود؟ آفرین، کسی نیست جز پدر و مادرهای فداکار که خوشبختانه این روزها اطلاعات عمومی‌شان بالا رفته‌است و برای مثال اگر الان به‌طور تصادفی از هر پدرومادری بپرسید چرا مغول‌ها به ایران حمله کردند، مثل بلبل جواب می‌دهند. چند سال دیگر آموزش و پرورش تصمیم می گیرد به‌جای بچه‌های نسل شاد، مامان و باباها کنکور بدهند تا پاسخ‌نامه‌های سفید آبروی معلم‌ها و مدارس را نبرد. در آخر یک تشکر ویژه می کنم از پدرومادرهای عزیز که درس شان را به‌خوبی می‌خوانند و آرزومند آینده‌ای درخشان برای این بزرگواران هستیم. در «شاد» می‌بینم‌تان، بدرود!

دورهمی

آموزش مجازی نمره قبولی می‌گیرد؟

گفت‌وگو با دانش‌آموزان درباره کم‌وکیف آموزش مجازی در آستانه سومین سال تحصیلی غیرحضوری

سارا ذبیحی | خبرنگار افتخاری جوان

هر کدام از ما دلایلی برای موافقت یا مخالفت با آموزش مجازی داریم که شنیدن‌شان در آغاز سال تحصیلی جدید، خالی از لطف نیست و شاید کمک کند امسال را با چالش های کمتری پشت‌سر بگذاریم. در ادامه این مطلب با چهار دانش آموز گفت‌وگو کرده‌ام که هر کدام از یک تا ۱۰ به آموزش مجازی نمره داده‌اند. نمره شما به کلاس های غیرحضوری چند است؟

***انگیزه درس خواندن کم شده‌است**

امیرمحمد بوژآبادی، ۱۶ساله

نمره به آموزش مجازی: ۲

وقتی در محیط کلاس و مدرسه حضور نداریم، میزان یادگیری و فهم مطالب کمتر است. امتحانات به‌صورت غیرحضوری برگزار می‌شود و همین عامل، انگیزه دانش آموزان را برای درس خواندن کمتر می کند. نکته مهم دیگر این که در کلاس های حضوری زمان کلاس ها و تعطیلات کاملا مشخص است اما در آموزش مجازی زمان‌بندی دقیقی برای کلاس ها و آزمون‌ها تعیین نمی‌شود. بزرگ‌ترین مشکل اما استفاده هیشگی از تلفن همراه و اینترنت در مدت کلاس های مجازی است که خطری برای سلامتی دانش آموزان است.

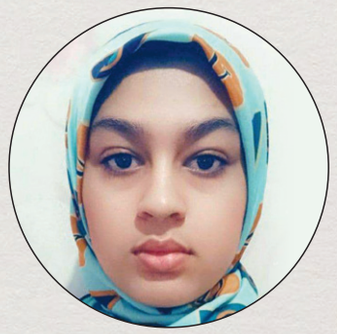

***آموزش مجازی فعلا بهترین انتخاب است**

میترا خطیبی، ۱۵ساله

نمره به آموزش مجازی: ۵

در این نوع آموزش صمیمیت بین دانش آموز و دبیر به‌مقدار زیادی کاهش پیدا می کند و دانش آموز از درس لذت نمی‌برد. میزان یادگیری نسبت به کلاس حضوری کمتر است و گاهی اوقات شرایط عذاب آور می‌شود اما هیچ‌کدام در وضعیتی که در تمام دنیا پیش آمده، این نوع آموزش برای حفظ سلامت دانش آموزان و والدین بهترین انتخاب است.

***یادگرفتیم روی پای خودمان بایستیم**

صبا مهر آبادی، ۱۵ساله

نمره به آموزش مجازی: ۴

معایب آموزش مجازی به‌مراتب بیشتر از مزایای آن است. مثل مشکلات بی‌شمار اینترنت، اذیت شدن چشم‌ها به‌دلیل استفاده طولانی‌مدت از گوشی، دوری از دوستان و در ارتباط بودن با دبیرها فقط از راه‌های مجازی که باعث شده‌است معلم و دانش آموز شناخت کاملی از یکدیگر نداشته‌باشند. خب تا این جا همه حرف‌هایم درمخالفت با آموزش مجازی بود، پس چرا چهار نمره بهش می‌دهم؟ به دلیل این که یاد گرفتیم روی پای خودمان بایستیم. فهمیدیم که باید انتخاب کنیم؛ یا درس بخوانیم و یادبگیریم یا فروبریم در حس‌وحال تنبلی و تقلب!

***کلاس ها یک‌طرفه است**

محمد نصر آبادی، ۱۴ساله

نمره به آموزش مجازی: ۴

آموزش مجازی به‌تنهایی خسته کننده است؛ چون کلاس ها یک‌طرفه هستند و سوالات و ابهام‌های ما معمولا بی‌جواب می‌ماند اما در کلاس و کنار همکلاسی‌های‌مان چیزهای زیادی یادمی گیریم. خب البته خوبی‌اش هم این است که این کلاس‌ها دسترسی به آموزش معلم‌های دیگر را فراهم کرده است و تو می‌توانی هروقت که بخواهی از فیلم‌های آموزشی استفاده کنی.

رفقا سلام!

شنبه سوم مهر وارد سومین سال تحصیلی بدون گچ و تخته و نیمکت می‌شیم؛ امسال هم - دست کم در شروع سال تحصیلی - از پیچ‌پیچ و پیواشکی خوراکی خوردن سر کلاس خبری نیست، از شلوغ کاری توی حیاط و جشن و اردو هم همین‌طور ولی هنوز هم‌دیگه رو داریم؛ رفقایی که توانین مدت سخت کرونا کنارمون بودن و نذاشتن دوری و دلتنگی، زیادی غصه‌دارمون کنه و معلم‌هایی که تمام تلاششون رو کردن تا یادگیری تعطیل نشه. امسال هم با سختی‌هایی مواجه‌ایم اما کم نیاریم. صفحه امروز به‌مناسبت شروع سال تحصیلی ویژه‌نامه‌ایه که همه‌اش به قلم همکارهای نوجوون جوانه‌است.

مشاوره

سلامت روان نوجوان‌ها زیر سایه کرونا

گفت‌وگو با یک روان‌شناس درباره مشکلات فردی نوجوانان که کرونا به آن‌ها دامن زده‌است

اشکان محمودی | خبرنگار افتخاری جوان

در دوران نوجوانی به‌واسطه تغییراتی در جسم و روان‌مان، گاه دچار مشکلاتی می‌شویم؛ مشکلاتی که این روزها کرونا در به وجود آمدن بعضی از آن‌ها یا تشدیدشان نقش بسزایی داشته است. با «انسیه برزویی» روان شناس بالینی، درباره با این مشکلات و راهکارهای برطرف کردن‌شان گفت‌وگو کرده‌ایم.

۱. این روزها که در خانه هستیم، چطور دچار کسالت و کرختی نشویم؟

حفظ تعاملات مجازی، ورزش در خانه، ارتباط با طبیعت و مطالعه، راه‌هایی برای سازگاری با شرایط فعلی هستند. مثلا کوهنوردی، باغبانی و فعالیت‌های هنری ازجمله اموری هستند که علاوه‌بر پر کردن زمان فراغت، به سلامت روان و جسم ما هم کمک می کنند. همچنین می‌توانیم از این فرصت استفاده و ذهن‌مان را بر کسب دانش متمرکز کنیم. آموختن زبان دوم و ارتقای مهارت‌های مرتبط با شغل آینده از این دست دانش‌هاست.

۲. ما الان تقریبا تمام وقت‌مان را با اعضای خانواده می گذرانیم و گاهی به اختلاف‌نظر می‌خوریم؛ چگونه به‌طور مسالمت آمیز با اختلافات کنار بیاییم؟

مهم‌ترین راه جلوگیری از تعارض، گفت‌وگوی شفاف است. یعنی درعین صراحت بدون انتقاد پرخاشگری و استفاده ابزاری از احساسات، «مذاکره» کنیم. راهکار دیگر توجه به این مسئله است که ما علاوه‌بر تعامل با خانواده، به خلوت هم نیازمندیم؛ پس سعی کنیم طی قراردادی با خانواده برای خود خلوت ایجاد کنیم. در خلوت، نیازها و خواسته‌های‌مان را بررسی کنیم و از خانواده انتظارات معقولانه داشته باشیم. راهکار سوم، جست‌وجوی راه‌حل‌های مشترک است؛ به‌طوری که در تصمیم گیری‌ها خود را به‌جای دیگری بگذاریم تا تصمیمی برد-برد بگیریم.

۳. استقلال و هویت‌یابی دو دستاورد دوران نوجوانی هستند که در گرو روابط اجتماعی معنادار می‌شوند. در دوران قرنطینه، چگونه به هویت‌یابی و استقلال برسیم؟

هویت‌یابی دو مؤلفه دارد. «کاوش» که شامل جست‌وجو ارزیابی و بررسی تفکرات مختلف است و «تعهد» که مشخص می کند درنهایت به چه ایدئولوژی متعهد می‌شویم. افرادی که هویت زودرس دارند، بدون جست‌وجو و تفکر، عقاید و ارزش های خانواده یا دوستان را می‌پذیرند و معمولا در خصوص عقیده‌شان افراطی و انعطاف‌ناپذیرند. در دوران پاندمی به‌دلیل فاصله گرفتن از اجتماع و اضطراب ناشی از آن ممکن است نوجوانان راه ساده‌تر را انتخاب کنند و به‌جای جست‌وجو، جذب عقاید دیگران و بنابراین دچار هویت زودرس شوند. درحالی که بهتر است جست‌وجوگری خود را پرورش دهیم. تلاش برای کسب شناخت عمیق از خود، توانایی‌ها، استعدادها، اهداف بلندمدت و ارزش ها ازجمله ویژگی‌های هویت جست‌وجوگر است. دنبال کردن صفحات اجتماعی مفید، مطالعه، تبادل نظر و گوش دادن به پادکست از راه‌های پرورش تفکر و کمک به هویت‌یابی در این دوران هستند.

۴. فرض کنیم که همه‌گیری تمام شده‌است، چگونه از غار تنهایی خود بیرون بیاییم و به دل اجتماع بزنیم؟

ما با قرار گرفتن در آستانه تغییرات بزرگ، احساس اضطراب و به‌دنبال آن اجتناب را تجربه می کنیم زیرا تمایل به حفظ حاشیه امن خود داریم. بنابراین ممکن است بعد از اتمام همه‌گیری، پیوستن دوباره به اجتماعات برای‌مان سخت باشد. یکی از راهکارها این است که خود را از پیش با عضویت در گروه‌های کوچک‌تر آماده کنیم. می‌توانیم با برنامه‌ریزی و فهرست کردن کارهای ساده‌تر یا تفریحاتی که در این دوران حسرت‌شان را داشتیم، برای بازگشتن به اجتماع آماده شویم. افزایش تحرک جسمانی برای غلبه بر تنبلی و کاهش فعالیت این روزها نیز ضروری است. به‌علاوه می‌توانیم برخی از مهارت‌هایمان را که در این دوران ضعیف‌تر شده‌اند، تقویت کنیم تا بعد از اتمام پاندمی دچار انزوا و ترس از حضور فعال در جامعه نشویم.

گفت‌وگو

دلم برای بودن کنار دانش‌آموزهایم تنگ شده‌است

آموزش در روزگار کرونا
از زبان یک معلم

طناز عادل فهمیده | خبرنگار افتخاری جوان

در آخرین روز تابستان تصمیم گرفتم با یکی از بهترین معلم‌هایی که می‌شناسم، درباره آموزش مجازی گفت‌وگو کنم. ما نوجوان‌ها درباره آموزش مجازی ازنظر خودمان حرف‌های زیادی داریم اما امروز می‌خواهیم آموزش مجازی را از نگاه معلم‌ها هم ببینیم. «مریم چرم‌فروشان» معلم پایه ششم، به سوال‌های من در این‌باره جواب می‌دهد.

۱. در پشت صحنه آموزش مجازی چه می گذرد؟

در پشت‌صحنه آموزش مجازی مادرانی هستند که به فرزندان‌شان در درس‌ها مستقیما کمک می کنند و این کار باعث می‌شود مدیریت کلاس از دست معلم‌ها خارج شود. مادران باید سعی کنند فرزندشان را درصورت نیاز راهنمایی کنند نه این که مثلا در پرسش های کلاسی، پاسخ درست را به او بگویند و مانع یادگیری‌اش بشوند.

۲. هر جلسه آموزش مجازی برای معلم‌ها چقدر زمان می‌برد؟

برای هر درس، قبل از شروع کلاس حدود یک تا سه ساعت باید وقت بگذاریم. ابتدا باید خودمان روی درس مسلط شویم و بعد هم فایل‌های آموزشی را آماده کنیم اما کار بعد از کلاس تمام نمی‌شود چون باید بعد از تدریس برای بچه‌ها رفع اشکال کنیم و به سوالات‌شان پاسخ دهیم.

۳. پس این که می گویند کار معلم‌ها در دوران کرونا راحت شده، درست نیست؟

خیر، ما باید قبل از کلاس برای خودمان دفتر، کتاب، تخته و دیگر وسایل را آماده کنیم اما در آموزش حضوری نیازی به این کار نبود و در مدرسه همه چیز فراهم بود. همچنین در خانه معلم‌ها هم مثل همه خانه‌ها سروصداست و این موضوع برای ما به دغدغه‌ای تبدیل شده‌است که صداها روی کیفیت کار تأثیر گذارد. آموزش حضوری از همه لحاظ برای ما بهتر بود.

۴. رواعصاب‌ترین قسمت آموزش مجازی چیست؟

وقتی است که تکلیفی را به دانش آموزت واگذار می کنی اما نمی‌توانی روی آن نظارت داشته باشی. یعنی نمی‌توانی در لحظه نحوه انجام دادن آن کار را ببینی و بدانی دانش آموزت در چه حدی به آن مسلط می‌شود و چقدر کمک می گیرد.

۵. دل‌تان برای چه چیز مدرسه بیشتر تنگ شده است؟

دلم برای تدریس حضوری تنگ شده است، دوست دارم کنار دانش آموزهایم باشم و بتوانم اشکالات درسی‌شان را برطرف کنم.

مهم‌ترین راه جلوگیری از تعارض، گفت‌وگوی شفاف است. یعنی درعین صراحت بدون انتقاد، پرخاشگری و استفاده ابزاری از احساسات، «مذاکره» کنیم.

۳۱ شهریور ۱۴۰۰
۱۵ صفر ۱۴۴۳
22 SEP 2021